

BARCELONA

El quiosc situat a la cantonada entre la rambla de Catalunya i el carrer Rosselló és propietat de la família Rey des del 1933. L'actual propietari, Manel Rey, té ganes de canviar de vida i de feina. MARC ROVIRA

Història de la vida d'un quiosc

El comerç de la rambla de Catalunya sobreviu i canvia d'etapa

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Des del 1933. Fa 84 anys que la cantonada de la rambla de Catalunya amb el carrer del Rosselló és la pàtria íntima de la família Rey. És on habita el seu quiosc de premsa, tota una institució del barri, una caseta de vida irreductible que acumula mil i una històries, testimonis i conservador a l'interior de les seves entranyes de la història de la premsa del nostre país. Tres generacions de la família han estat al capdavant del negoci. Avui, Manel Rey, fill i net de quiosquers, n'és el responsable des de fa més de 15 anys i té clar que ha arribat el moment de canviar de vida. A finals de juny canviarà de feina i de vida.

Li encanta el seu ofici, la litúrgia diària de llevar-se molt aviat, recollir els farcells de diaris del dia, desfer-los i ordenar-los. Actualitzar l'estesa de les revistes, posar tabac a la màquina i begudes a la nevera. I, sobretot, el tracte amb els clients, el millor de tot. Són tants anys de feina, compradors heretats del seu pare i del seu avi, vincles que s'estrenyen encara que un no ho vulgui.

“És un ofici molt maco, sí, però també força esclau”, exclama. I té raó, no hi ha dubte, a dreta llei els quiosquers només tenen tres dies de festa a l'any: Cap d'Any, Divendres

Sant i Sant Esteve. I les vacances que vulguin agafar-se, esclar. Per motius familiars el Manel deixa el negoci el 2 de juliol i tindrà una altra feina amb horaris més “normals”, potser menys amatents a l'esdevenir de la providència que cada dia recomença. Està content perquè ha aconseguit traspasar el negoci; per tant, la supervivència del quiosc, encara que en unes altres mans, està garantida.

Avui en dia aquest és, sens dubte, un ofici de resistència. Els temps canvien per a tothom i l'adaptació consegüent no sempre és fàcil. Les noves tecnologies, la premsa digital, les subscripcions *online* i altres circumstàncies de la modernitat han anat fent minvar cada cop més les esplendoroses piles de diaris que antigament presidien tots els quioscos.

Passat

Tres generacions han estat al capdavant del negoci, però a finals de juny deixarà de ser així

Amb el pas del temps, s'hi han anat incorporant souvenirs –sobretot al centre de la ciutat– postals, aperitius, llatinades, serveis de telefonia, loteria, tabac, begudes... Al quiosc dels Rey els reis són encara avui els diaris i les revistes –“Soc un romàntic”, bromeja el Manel–, però també hi pots recarregar el mòbil, temptar la sort de fer-te milionari, comprar una aigua o el vici de la nicotina.

Anècdotes? A centenars. Com aquell dia, no gaire després del final de la Guerra Civil, en què algú va sentir l'àvia del Manel parlar en català amb un passavolant del quiosc, cosa que no va agradar gens i la volien detenir. Per sort, l'avi Manel tenia coneixences importants entre la seva nombrosa clientela i la cosa no va anar a més. O aquella vegada en què el Josep, el pare del Manel, va ser testimoni del poder de les reines del mercat: les revistes del cor!

Quan una distribuïdora de premsa va començar a cobrar les despeses de transport als quioscos, hi va haver una revolta col·lectiva per decidir no posar a la venda cap de les revistes d'aquella empresa, que entre moltes altres distribuïa l'*iHola!* De dilluns a dimecres tot va anar segons el guió previst, però en arribar dijous –llavors el dia de l'aparició de la revista– i en comprovar que no hi havia ni un sol *iHola!* en tot Barcelona, algú va fer una trucada i el conflicte es va desencallar.

“Aquesta s'ha tornat a operar la cara!”, exclama una senyora observant la portada del *Lecturas*. “Deixa-la, no t'ho hauries ni de mirar això!”, li recrimina la seva amiga. Al costat, l'*iHola!* no dibuixa un panorama gaire més afavorit: el casament de Risto Mejide. Temps millors o pitjors? Els temps que corren, simplement. —